

BELLMANSFESTEN

PÅ

HASSELBACKEN

DEN 16 AUGUSTI 1872.

STOCKHOLM.

J. W. SVENSSONS FÖRLAG.

CARL MICHAEL BELLMAN.

Modellerud af Alfred Nyström, afstäckt den 16 Aug. 1872.

BELLMANSFESTEN

PÅ

HASSELBACKEN

DEN 16 AUGUSTI 1872.

olins förf. med K B 7/4-72

STOCKHOLM.

J. W. SVENSSONS FÖRLAG.

BEHÖRNINGEN

IN

STOCKHOLM,
J. W. SVENSSONS BOKTRYCKERI,
1872.

Prolog.

*Hvi susar det så glädt i Bellmanseken.
Liksom man hörde cittrans toner än?
Ack! tolkar skalden än den ystra leken:
Ett folklied med sin ebb, sin flod och ström? —
Är det en sanning eller endast dröm?
Det sanning är, ty anden går igen! —
HAN sitter der förkroppsligad i bild,
Som fordom, svärmande; som Balder nåld;
Men **anden** svärfvar kring på lätta vågor
På sångens bölja, lyst af himlalågor.
Ja, viken hän I stundens lumpna nöjen!
Bort med allt sinnligt skämt och fadda löjen
Och lyss till Bellmanssångens friska ljud:
Carl Michael, med cittran som sin brud,
Ett gyllenbröllop, uti dubbelt tal,
Nu firar under himlens stjernesal.
Träd fram till fest, från mödorna och hården
Och gif åt dagens hjelte offergården;
Träd fram du sant besjungne hyddans son,
Som rikt beskärdes af hans gudalån!
Ack, ja! I sköna toner, klingan, klingan,
Så, som **HAN** sjöng, så sjunger kanske ingen!*

Bellmansfesten.

På Hasselbacken å Djurgården, fordom tummelplatsen för ett verkligt folklif, sådant Bellman skildrat detsamma i Fredmans epistlar, finnes en ek, under hvars lummiga grenar skalden ofta tog plats för att betrakta folklifvet och för att njuta af den romantiska natur Hasselbackens omgifningar då, i högre grad än nu, hade att erbjuda. Inspirerad häraf lät han stundom sin cithras toner ljuda från denna plats, och svärmaren med vemodsdraget sjöng här om lifvets ystra glädje, målande i rosenrödt sin sorg; ty skaldens stunder äro ej alltid ljusa. Bellman har icke minst erfarit detta. Han delade icke blott med sig af sin sång; ty, träffade han ett nödens barn, gaf han det mången gång sin sista skärf, och med börsen tom satt han under sin ek, mer glad än mången furste på sin tron, sjungande och ackompanjerande sig med cithran, fri och "glad såsom fågeln i morgonstund". De många behof, mer eller mindre verkliga, som det materiella lifvet skapar, kände Bellman föga. Ett enda behof var honom oafvisligt, nemligen, att på själens språk ge luft åt sitt snille och sin varma känsla.

Hasselbacken har, sedan något mer än ett par decennier, en storartad värdshusbyggnad; för kort tid sedan har denna till annex erhållit ett tempel i morisk stil, för den besökande till venster om façaden. Till höger om denna ligger schweizerilokalen och framför densamma står den här omförmälda Bellmanseken. Till minne af

skalden har hans bröstbild, en miniature och i medaljongform, varit innefattad i eken.

Det är väl nu de flesta bekant att en, genom subskription tillkommen, byst af skalden aftäcktes den 26 Juli 1829, invid en amman af Djurgårdens ekar, der Bellman äfven brukade hängifva sig åt naturens beundran eller ge luft åt sin inspiration. Men herr Davidson, egare af Hasselbacken, ansåg att den gamla Bellmans-eken derstädes äfven borde hafva sin illustration, som på samma gång kunde blifva en heder för lokalen. Han beställde på egen bekostnad en staty af Bellman i sittande ställning spelande på sin cithra. Modellen till denna staty, hvaraf i detta häfte meddelas en litografi, är utförd af en ung konstnär, G. A. Nyström, elev af professor Molin. Piedestalen, särdeles smakfull, är förfärdigad med mycken omsorg af stenhuggaren Lemon, efter ritning af arkitekten Abom.

Aftäckningen af statyen var bestämd att ega rum fredagen den 16 i denna månad. Väderleken, som under förmiddagens lopp visat sig mindre gynsam, blef på aftonen särdeles angenäm. En klar himmel och en strålande sol voro början till aftonens festlighet.

Anordningarne på den af naturen så frikostigt gynnade och af konsten rikt utsmyckade, redan europeiskt berömda Hasselbacken, voro under sådana förhållanden af en utmärkt verkan. Den stora hufvudbyggnaden, musiktemplet, den nya byggnaden i morisk stil samt först och sist "den pastorala eken", i hvars skugga Bellman hvilat, vid hvars fot han diktat och sjungit, och hvars grenar nu öfverskugga hans minnesstod, voro rikt smyckade med vapensköldar och flaggor. Öfver midtelpartiet af den stora verandan på hufvudbyggnaden syntes en sköld, uppuren af genier och med inskriften: **den 16 Augusti 1872.**

På taket af musiktemplet reste sig ett kolossalt B, sammansatt af grönt och blommor. På framsidan af samma byggnad befann sig talaretribunen mellan flaggor och grön-

skande prydnader samt ett standar med bokstäfverna C. M. B. och poesiens attributer. Inuti templet samlade sig sångarne, till ett antal af femtio utvalda röster.

På den öfre verandan utanför festväningen syntes ett antal damer i eleganta toiletter. De manliga deltagarne i festen, hvilka samlades i trädgården på planen framför hufvudbyggnaden, torde ha uppgått till omkring tusen personer, af hvilka en stor del voro af platsens egare, hr W. Davidson, inbjudna.

Omkring kl. $\frac{1}{2}$ 7 öppnades festen, då den å ena delen af öfre verandan befinliga musik-kåren uppstämde Hæffners marsch "Låt dina portar upp!" En Ouverturn af Randel följde härefter, hvarpå dr *Sohlman* besteg talarestolen och yttrade:

Det finns ej tid, som dessa toner söfver,

Det finns ej land, som deras like har.

Sådant var den store Frithiofsskaldens omdöme om honom, som han ock nämnde som Nordens störste sångare, honom, åt hvilken vi i dag egna en särskild festlig gård af minne och hyllning. Och det yttrandet af Esaias Tegnér är icke något retoriskt blomster, icke någon betydelselös fras; — det är en djupt tänkt och djupt känd sanning.

Ty Bellmanssången är sannerligen odödlig; den skall lefva, åtminstone så länge det finnes ett folk, som kallar sig svenskt och som talar, diktar och sjunger på svenskt tungomål.

Och Bellmanssången är ensam i sitt slag. Det är fruktlöst att vilja se något samband eller uppställa jämförelser emellan Bellman och någon annan diktare inom världslitteraturen. Folksångare i ordets högsta mening, var han så nationel och trängde med sin humoristiska diktning så in uti det svenska

lynnets djupaste innandömen, att hvarje försök att öfversätta honom blir en orimlighet, och att en verklig utlänning aldrig kan fatta honom, utan att grundligt studera sig in i vår nationalitet.

Verlden har aldrig förr eller senare haft en diktare, hos hvilken ord och melodi äro så innerligt förenade med hvarandra, liksom kropp och själ; ingen hvilkens folkliga sånger äro så originella, att de utestänga all tanke på verklig imitation. Han är, såsom en berömd dansk skald kallat honom, Fredman den förste, Fredman den siste, Fredman den ende.

Släkten på släkten försvinna,
Men utaf Sångens gudinna
Skänks åt en dödlig den lyran ej mer.

Mångordighet är här icke på sin plats och Bellman behöfver i sjelfva verket inga loftalare. Vår litteratur har på senaste tiden riktats med storartade äreminnen öfver honom. Men Bellman har liksom tagit förskott på äreminnet, derigenom att hans sånger lefvat på folkets läppar och i dess hjerta.

Icke kan glansen af den lager, som smyckar hans hjessa, mycket ökas genom våra fester och hyllningar; men det är ett ädelt behof att ge ett synligt uttryck åt den kärlek, hvarmed vi omfatta det oförgämligt nationella inom dikten och konsten, liksom allt hvad som utgör en prydnad för det svenska namnet. En ny ärestod öfver Carl Michael Bellman, rest på denna vackra och minnesrika plats, innebär ett ytterligare vitnesbörd, att vår tid djupt

och djupare än en föregående fattar hans storhet och betydelse som skald.

Det är med uppfattningen af verkligt store män på lifvets alla områden liksom med uppfattningen af naturskönheter: det behöfs ett visst afstånd, för att det stora, det väsentliga skall göra sig gällande, men deremot det lilla, det tillfälliga, det oväsentliga, det skröpliga falla bort.

Otvifvelaktigt var Bellman redan under sin lefnad en mycket populär diktare och vi veta att han var uppburen så väl af "förtjusaren på tronen" som slutligen äfven af de då regerande furstarne inom den svenska diktkonsten. Men hela djupet af den Bellmanska humorn förmådde ingen i samtiden att till fullo fatta, och att den icke förstod att riktigt uppskatta hvad man i honom egde, derom vitna bland annat hans sista lefnadsskiftes bittra öden.

Ja, han sjelf, som sjöng friskt och naivt och drifven af en oemotståndlig makt, såsom fogeln sjunger i den fria rymden, hade icke någon mycket hög tanke om sitt skaldskap; han kallade sig sjelf för en "herre af mycket liten djupsinnighet" och omtalar i ett qvåde bland en hop andra uppräknade orimligheter, som aldrig kunde inträffa, den orimligheten att han skulle kunna "dela lika ära med Dalin".

Det ligger någonting upplyftande i att tänka på, huru under tidernas växlingar det gudaborna snillet verk icke blott bli beståndande, utan alltmera göra sig gällande och tillvinna sig hyllning.

Jag tviflar icke derpå, att den rika, förnäma och eleganta världen på Bellmans tid, till följd af

föredömet uppifrån, kände eller låtsade känna ett slags intresse för honom, åtminstone betraktade honom såsom en intressant kuriositet; men jag är fullkomligt öfvertygad derom, att om någon af den tidens högmögende, någon penningmagnat eller någon, hvars hela betydenhet låg i stora titlar och granna kraschauer, en vacker dag färdades här nere på Djurgården i en präktig kaross, förspänd med ståtliga hästar, och då på afstånd såg Bellman vandra der, bärande sin mandolin under skörtet af den gulbruna surtouten, så smålog han med en viss medömkan öfver den poetiske dagdrifvaren, öfver denne fattig-fan till folksångare och hofgycklare, eller hvilka benämningar han i sin ofantliga öfverlägsenhet kunde ge honom.

Och nu! hvad har det blifvit af dessa högmögende, af deras karosser och hästar, af deras penningmakt, titlar och ordnar? Det vet himmelens Gud! — jag vet det ej. Men hvad jag vet, det är att han, den fattige folksångaren, *lefv*; han lefver ett odödligt lif äfven här nere, han lefver på folkets läppar och i dess hjertan; inför hans bild blotta konungar och furstar vördnadsfullt sina hufvuden; hvarje rad skrifven af hans hand, hvarje den obetydligaste relik af honom är en stor dyrbarhet.

Jag nämnde, att denna plats är minnesrik. Den var under Bellmans tid icke så pryddlig, icke så förskönad af konstens hand som nu. Men här på backen rörde sig då ett brokigt folkliif och det är klart, att folkliifsdiktaren ofta tog sin väg hit. En mycket bestämd tradition förmåler, att man ofta såg honom

här utsträckt i det gröna, företrädesvis under den åldriga eken derborta, med stilla nöje åskådande de glada och burleska folkscenerna.

Här är också utan tvifvel rätta platsen för en sådan bild af Bellman, som icke visar oss honom idealiserad såsom en nordisk vingud, utan liksom ger oss honom mera personligt, så att vi igenkänna den glada skalden "med vemodsdraget omkring pannan", detta glänsande snille som tillika (såsom Leopold uttryckt sig) var "det bästa hjerta på jorden".

Den är i själfva verket förtjusande, denna lilla plan emellan Bellmanseken och detta tempel, der nu dagligen "Orfei drängar stämma sina strängar"; och kunde Bellman stå upp igen till lifvets vederböda och lust, kunde han komma hit med kött och blod i stället för i brons, så skulle han utan tvifvel, oaktadt de förändrade förhållandena, trifvas här väl och åter kunna sjunga:

Himmel, hvad denna runden
Af friska löfträd sammanbunden,
Vidgar en plan i lunden
Med strödda gångar och behag!

Men nu, när pieteten hos den, som för närvarande har besittningsrätten till denna backe, framkallat en Bellmansstod af den art, som jag nyss antydde, och har dragit försorg derom, att densamma blir varaktigt fästad vid platsen; må då denna bild allt framgent stå der, såsom föremål för *allas* pietet och hyllning, i skygd af de stammar och kronor,

som en gång gifvo svalka åt skalden sjelf. Må musik och glädje, snille och vett trifvas och blomstra i närheten af denna stod!

Och må nu den vackra bilden af Carl Michael Bellmans personlighet och skaldskap, sådan den framgått ur en ung konstnårs inspiration, träda fram i dagen och mottaga vår hyllning.

Må täckelset falla!

Täckelset föll och bysten helsades med blottade hufvuden och lifliga hurrarop af de tillstädes varande. Aftonrodnaden kastade sitt skimmer öfver bilden och dess ädla drag, dem konstnären lyckats fästa i bronzen just med detta rena, milda, barnafromma uttryck, hvilket vår tid tänker sig såsom den sanna återspegligen af den store sångarens ande.

Under det ännu kanondundret från ett på de ofvanför liggande höjderna placeradt salutbatteri rullade fram öfver nejden, uppstämde sångarne den herrliga kören:

Hvem är som ej vår broder mins,
Fastän hans skugga mer ej fins,
Fastän hans valdthorn tystnat har,
Är skogens genljud ännu kvar.
Än Floras fåglaskara
Skall ömt hans spel förklara,
Än jägarn vid sin snara
Skall på sin pipa svara
Hur, ibland Orfei söner
Af Bacchus krönt så sköner,
Han utan like var.

Sedan med trumpetstötur ånyo äskats ljud, framträdde hr *F. Th. Hedberg* och föredrog följande af honom författade skaldestycke:

"Gif plats, gif plats! ty nordens vingud nalkas,
 Och sången raglar kring hans vigda mund;
 Hör hur han skämtar, se hur gladt han skalkas
 Med nymferna uti den gröna lund!
 Men aek, hans glädje ligger ej i kappan,
 Ej i idyller, som han kring sig strött;
 Hans druckna öga söker än en annan,
 Och märk det vemodsdraget öfver pannan,
 Ett nordiskt sångardrag, en sorg i rosenrödt!"

Så målade Tegnér för alla tider,
 "Den störste sångarns bild, som norden bar" —
 Fastän hans plats, befästad nu omsider,
 Då ännu endast dunkelt anad var.
 Det ena snillet fattade det andra,
 Fast deras sång på skilda toner gick,
 Och båda nu de öfver stjernor vandra,
 Som trogna vänner, älskande hvarandra,
 Och följande vårt land med klar och oskymd blick.

Men hvad skall nutidssången kunna qväda,
 Som värdigt firar detta minnes glans?
 Hur skall sin svaga ton den kunna kläda
 Uti en harmoni, som uppnår hans?
 Dock, det försöker den ju ej, den ville
 I denna stund sin kärlek tolka blott.
 För detta undransvärda sångarsnille,
 Som ensamt stod i Gustafs vittra gille
 Och sjöng en brokig verld, som länge sen förgått.

Ja, den förgått, som Hellas' verld, den unga
 Med sina gudar i olympisk ro,
 Dem endast en Homeros kunde sjunga,
 Så sannt, så klangfullt, att på dem vi tro.
 Ja, den förgått, det fins ej spår i norden
 Af den olymp. han kallade till lif;
 Men i hans sång, i tonerna och orden
 Är den förevigad för fosterjorden,
 Och strålar högt ännu utöfver stundens kif!

Ty när vi blicka in uti hans riken,
 Dem dikten färgat med sitt brutna ljus,
 Så glömma vi, att denna verld är viken
 Och att dess tempel störtat ned i grus.
 Det är som hörde vi en gammal saga
 Ifrån vårt släktes arla barndomstid,
 I hvilken löjen stråla, suckar klaga,
 Som är naiv nog att till nöje taga,
 Och djuptänkt mer än nog, att blifva vis dervid!

Och det fins ingen sång i hela verlden,
 Som kan förliknas vid den som är hans;
 Ett barn utaf sin tid i mycket är den,
 Men ock ett barn af hvarje tid som fanns.
 Och hvad som bäst dess äreminne skrifer,
 Är det, att den är vår, är fosterländsk:
 Som Béranger var fransk, som Holberg blifver
 En äkta dansk, som Shakspeare typen gifver
 Utaf en engelsman — är Bellman äkta svensk!

Det är vår glädje han i dikten målar,
 Och gisslar han, så är det våra fel;
 Vår klara sommarsol det är, som strålar
 Från himlen ned uti hans herdespel!
 Vårt gamla språk det är, det malmfullt rika,
 Som klår hans tanke uti smidig drägt,
 Och hur de än från idealet vika,
 Hans glada kunder, äro de oss lika,
 Kött af vårt eget kött, och barn af samma slägt.

Här sjöng han ofta; under denna gamla,
 Af åren än ej brutna Djurgårdsek,
 Vid zittrans toner såg man folket samla
 Sig tyst och väntande från dans och lek.
 Det älskade sin skald, det hörde gerna
 Hans glada strängaspel i qvällens stund,
 Och mången hofvets gäst med band och stjerna
 Stod arm i arm med kojans muntra tärna
 Och lyssnade med fröjd till sången från hans mund.

Här smältes samman i hans snilles degel,
 Till en totalbild utaf sällsynt prakt,
 Susannas kofta, spanjefararns segel,
 Jeannas rubin och Ullas trolldomsmagt!
 Här såg man Kristian Wingmark med peruken,
 Och Fredman, utan verkstad och förlag;
 Kolmätars Lotta, fin och nätt och struken,
 Och Møvitz, drömmande om att på duken
 Få fästa, öm och kär, sin hulda "Mutters" drag!

Här såg man Mollberg stå med hand i sidan
 Och svänga sig i ståtlig menuett,
 Här såg man honom dra sin plit ur slidan
 Mot Jergen Puckel, som tog snabb reträtt.
 Benjamin Schwalbe, Gåse, Bredström, alla
 Hans klara blick i folkets hvimmel såg,
 Från Gröna Lund han hörde valdhorn skalla,
 Och öfver detta grus lät mildt han falla
 En droppe äkta guld ur diktens klara våg!

Här aftäcks nu hans bild! De milda dragen
 I bronzen le emot en yngre tid,
 Kring munnen blixtra snillet och behagen
 Och blicken strålar, drömmande och blid!
 Ja, sådan var han, när i sångens stunder,
 Hans ande flykten tog från stoftets grus
 Till gratierna uti diktens lunder!
 Ja, sådan var han! Är det ej ett under!
 Han lefver! Hör du ej hans kända toners brus?

Må han i sekler här på höjden trona
 Med fria, glada menskor kring sin stod
 Med gamla ekens blad till skaldekrona,
 Och rundtomkring ett folklifs friska flod!
 Må här vi dricka kraft ur våra minnen,
 Ej söderns drufva blott ur fylld pokal; —
 Från denna plats, I dagens moln, försvinnen,
 Och brinnen klart, I nordens stjernor, brinnen
 Utöfver skaldens bild från fastets dunkla sal.

Hvad än han skåda må uti de dagar,
 Som slumra ännu i den högstes hand,
 Må han dock aldrig se ett folk, som klagat
 Att sång och saga tystnat på dess strand!
 Nej, må han skåda få ett kärnfriskt slägte,
 Som mäktar amma skalder än en gång,
 Och aktar högt den gåfva, han det räckte,
 Då diktens barn till evigt lif han väckte
 Uti sin herrliga sin ouphunna sång!

Sedan härefter ett potpourri af Crusell öfver Bellmans sånger samt en bellmaniansk festmarsch af Sjöberg blifvit utförda, var första afdelningen af festen afslutad, hvarpå de församlade begäfvu sig in till soupenn.

Efter dess intagande samlades man åter i den numera festligt upplysta trädgården, der under tiden på en mängd bord bälur blifvit framsatta. Professor *Rossander*, hvilken fungerade såsom festpresident, besteg först talarestolen och föreslog *konungens* skål. Derpå afsjöngs folksången.

Efter en stunds förlopp uppträdde ånyo samme talare och föreslog skålen för **Bellmans minne** i följande med lifligt bifall helsade tal:

Hvarje nation fagnar sig åt och älskar att fira sina stora minnen, den svenska visserligen icke minst. Men skärskådar man denna glädje något närmare, skall man ej sällan finna, att dess källa icke är ogrumlad, den håller esomoftast betydliga spår af högmod, och festernas föremål, de stora bedrifterna, voro ej sällan våldets verk. Då man gör dessas apotheos, måste man söka glömma de många tårar, de strömmar af blod, de kostat, de oja-

liga grafvar, som varit deras följd. Den fest, som vi i dag fira, är af annan art; dess föremål är äfvenledes ett stort minne, men ett, som kostat ingen tår, ett, hvarvid ingen enda dropa blod häftar; intet finnes deri, som upprör den ömmaste människoväns hjerta. Tvärtom, med oblandad glädje kan hvar och en taga del deri, ty den är, må uttrycket förlåtas mig, sjelf en glädjens gudstjenst.

Så länge ett svenskt hjerta klappar, så länge ännu en stämma finnes, som talar vårt sköna språk, skola också Bellmans sånger älskas af och väcka fröjd hos det folk, som han besjungit. I än högre grad än någon annan af våra store skalder hafva hans toner trängt ned i det egentliga folkets hjertan och der rotfastat sig. Var då Bellman större skald än någon af dessa? Om man än, såsom många förut och sist talarne i dag, besvarar denna fråga med ja, så är detta icke ändå det verkliga skälet till den hänförelse han väckte, det ligger i sjelfva arten af hans skaldskap. Före honom var poesien hufvudsakligen de högre, de bildade klassernas „glada behof och tidsfördrif“. För dem strängade skalderna sina lyror, af dem inspirerades de och de utgjorde också mestadels qvädenas föremål. Horatii förkastelsedom, „odi profanum vulgus & arceo“: jag afskyr och vill ej veta af den gemena hopen, gick mer eller mindre medvetet genom årtusenden. Och då skalderna lämnade sitt vanliga område; då de skulle besjunga naturen och i synnerhet folket, hvilken vrångbild deraf framställde de ej! I hafven kanske läst om detta Arkadien, som aldrig kunnat finnas till, om dessa herdar, på hvilka dammet från perukerna endast var alltför synligt, om herdinnor, som . . . buro spår af smink och moucher

och hvars lam, ja sjelfva lammen voro friserade. Det verkliga folket kunde ej annat än bli främmande för sådana dikter.

Då ljud plötsligt med underbar klang en lyra, som tog sina bilder just ur den föraktade massan, ja, som inspirerades af *de små och lägre; och med förvåning och förtjusning kände sig dessa små igen. Än mer, de lärde, att de ock hade betydelse, ja att de hyste inom sig ett poetiskt element, värdt att besjungas. De voro menniskor med kött och blod, dessa Bellmans skapelser, diktade eller ej — lika mycket — de andades, de lefde, de lefva ännu; vi kunna se dem hägra för vår syn, när vi vilja. Och huru har han ej besjungit dem, deras fröjder, deras sorger, deras förvillelser? Och han log åt dem, men det var icke hånets leende, det var ett gudadöje, ty han älskade dem och han led med dem, liksom den sanna humorn alltid hvilar på kärlekens guldgrund och har allvaret, vemodet till tvillingbröder. Och så sjöng Bellman i ordets fulla bemärkelse. Han nöjde sig ej med att gifva ut fullskrifna pappersblad att begrundas och beundras, nej, sjelf trädde han fram och till snillrika tankar fogade han en musik, lika snillrik, och båda i förening måste kyssa fram "glädjens blomster" på det torraste sinnesgrund. Man har velat frántaga Bellman förtjensten om denna musik. Hur dåraktigt! Han tog af melodier, hvad han tyckte ungefärligen passa till hans tankar, men han smälte dem i sitt snilles degel och göt dem i andra former, och så blefvo de, hvad de än i dag äro. Han trolade lif och betydelse i dem, liksom den nordiska gudasagan förtäljer, att de gode asarne på stranden funno liflösa kroppar, i hvilka de ingjöto ande och fågring, hvar-

igenom de blefvo menniskor. Sångerna äro Bellmans, lika väl som Apollo di Belvedere är konstnärns berömmelse, icke dens, som yxade ut marmorblocket ur klippan. Utan honom skulle dessa melodier längesedan försjunkit i den glömskas natt, som begrof tusende andra, deras likar. Försöken blott att sätta andra toner till Bellmans ord eller tvärtom, hela vårt land skall sky en sådan produkt som ett missfoster.

Den glädje, som Bellman spred omkring sig, den har också öfverlevvat honom, hans verk har bestått. Så länge icke Mammons dyrkan eller äregirighetens och fåfängans demoner förvandlat våra hjertan till stenklumpar, så länge den oskyldiga glädjens lifgifvande strålar ej öfverallt träffa på ödemarker, så länge det finns en god och känslig själ, så länge skola också de första tonerna af en Bellmans sång trolia bort tankarne på lifvets mödor och besvärligheter och stämma sinnet gladt. — Ha! kan någon fånga strålen af en gudasänd tanke, så sänd den åter genom ricochette till himlen tillbaka och låt den bära till fader Bellman ett sekels tack för den fröjd, han beredt oss. Och då — då skall han åter le sitt gudalöje, ty han vet, att så länge hans minne äras, så länge hans sänger sjungas, så är svenska folket godt, *emedan* det kan vara gladt.

Leffe derfor bland oss Bellmans minne!

Tribunen intogs derefter af skådespelaren *S. Hedén*, som tillkännagaf, under ett sorl af bifall och munterhet, att *Jo. Jo.* bland en gammal Svedenborgares efterlemnade papper lyckats öfverkomma en ordbok, hvarigenom han på vårt språk kunnat öfversätta den andehviskning, som förmärkts i den gamla Bellmansekens grenar, och det

var den öfversättningen, hvilken hr Hedin erhållit i uppdrag af *Jo. Jo.* att uppläsa för de församlade. Hr Hedin framsade derefter följande

Helsing

från

* Bellmans skugga.

O, hvilka melodier!
Tjusande harmonier,
toner ifrån flydda dar,
sväfva i sommarqvällen
hän emot azurpellen —
jag kan inte stanna kvar.
Kärleken genomströmmar,
kärleken sammansömmar
allt hvad lif och anda har:
Der har du hemligheten
af *elektriciteten*,
vishetslystne stoftbarbar!

Känsla, som allt betvingar,
kärlek, du ger mig vingar;
jag vill ner till jordens rund.
Kärlek, som der jag skådar,
väfver af gyllne trådar
Jakobsstegen denna stund.
Englarne må förlåta,
men mina vänner säta,
menskobarnen, dock i grund
ä' mina äldre bröder.
Hjertat för dem nu glöder,
öppnar gladt hvartenda sprund.

Kypare, hit med glaset!
 Inbjuden till kalaset
 är jag re'n med Bellmanssång.
 Här har jag kära eken,
 der jag till strängaleken
 yrade så mången gång.
 Klang, alla jordens stollar!
 Dock, hvem är det som trollar —
 Gröna Lund till stort förfång —
 här dessa Bacchi tempel?
 Davidson till exempel
 trollkarl'n är med guldbatong.

Gudar! Hvad här är lystert!
 Ack, men ej alls så ystert
 som de tider jag var med.
 Hvert mina blickar rulla
 få de ej fast i *Ulla*,
Mollberg, *Movitz* smått på sned;
 ingen i glas syns hålla
 "rödt vin och pimpineilla",
 bara cognac med besked;
 ingen på cittra klinkar,
 ingen åt Fröja vinkar,
 intet slagsmål, knappt en ed!

Städadt på alla kanter,
 tärnor med vakt af tanter,
 som förgätit sin salopp;
 inga små fulla korgar,
 ingen, som går och borgar
 mot en sup sitt framtidshopp;

inga små folkduetter,
 oboer, klarinetter,
 flöjt-travers, basun — nej stopp!
 här ljuda toner bara
 som från Cherubers skara
 uppe på min himlakropp.

Vete den gode guden
 hvarföre jag blef bjuden
 till en nejd, som mig förglömt.
 Dock, hvad betyder festen?
 Hvilken är hedersgästen,
 hvilken hyllar man så ömt?
 Der på granitens tärning
 sitter en man; — hvad gerning
 har hans bild till äran dömt?
 Håll! Jag blir flat med rätta,
 är det *jag sjelf*, för detta?
 Slik triumf jag aldrig drömt.

Visst ha de Bricollister,
 blinda för mina brister,
 satt mitt hufvud på en sten
 redan för långt tillbaka;
 tänk hvad det dock skall smaka
 att få visa mina ben,
 visa hur Gud mig skapat —
 bildhuggarn efterpat
 se'n vid snillet's himlasken;
 hela min skaldlekamen
 genomgår nu examen,
 snygg och städad, hel och ren.

Allt är i rätta stilen,
 jag känner till profilen
 af min salig Hofseker.
 Tusan så blanka kläder,
 gjorda för solskensväder;
 se hur smickrad egarn ler,
 drömmer om Gustafs tider,
 myser åt Fröjas strider
 under Bacchi fältbanér,
 diktar bland öfversälla:
 "hvila vid denna källa!"
 Ack, jag säger inte mer!

Tungt är som ande sjunga
 här midt bland lifvet unga;
 mystiskt är vårt tungomål.
 Sjung du min hrör i bronzen!
 Davidson i annonsen
 bjudit har på *dig*, — *din* skål!
 Låt dina toner brusa
 glada som förr och tjusa
 som en kyss bredvid en bål.
Du blott bör här bli hedrad,
 skuggan dock ej förnedrad;
 Bellmans skugga nog man tål.

Men på min tunga bränner
 lusten att mina vänner
 bringa mina O! och Ack!
 Tack för att Bellmans minne
 än bor i Nordbons sjinne,
 för hvar hyllning, tack! stor tack!

Tack för min sommarvilla!
 Här skall ej packet spilla
 punsch på min gentila frack.
 Tack alla huldgudinnor,
 Fröjas små festprestinnor!
 Arme *ande!* "Stöpp och back!"

Bronsbror! Nu rör din cittra,
 klinka och sjung och qvittra,
 dela kring din gudaspis!
 Tolka hur jordens gamman
 speglar en glimt af flamman
 från vår fröjd i paradiset.
 Tolka hur kärlek råder
 i hvarje lifvets åder!
Älska blott och du — blir *vis*.
 Tolka — metall i klangen,
 du, som i dag har rangen —
 alla *Bellmansvänners* pris.

Stjernorna börja blinka,
 vemodigt hem de vinka.
 O farväl du sköna jord!
 Hvarför så kort här gästa?
 Ack, för mitt eget bästa;
 blir jag kvar, så blir jag smord.
 Menniskobarn, så ömma,
 kunnen I Bellman glömma,
 då — ja då vid englars bord
 skall han i tårar strömma,
 nektarpokaln dock tömma
 för ert väl och för vår Nord!

Efter åter ett af kören utfördt Bellmansstykke upp-
trädde professor *Dietrichson* och framsade en dikt, egnad

Svenska sången i vårt århundrade.

Vid denna fest för Bellmans sång och dikt
En röst ej saknas får — en, som kan säga,
Att Nordens folk vid fjell och sund ock ega
En rätt att finnas här — jemväl en *pligt*.
En rätt — ty endast de ha kunnat fatta
Bland alla världens folkslag Bellmans sång;
Då södern ej förstod hans toners språng,
De honom högt, ja, som sin egen skatta;
Folkvisan ensam fick — och Bellmans toner
Medborgarrätt hos Nordens tre nationer.

En *pligt* — ty äfven Dans och Norges folk
Hos Bellman funnit bot för sorgsna griller,
Studentens sång och Heibergs vaudeviller
För Bellmans ädla konst ju varit tolk.
Och därför flyger, denna aftonstund,
Så mången tanke hit att helsning lemna,
Och anar tyst, hvad dristigt jag djerfs nämna,
Vid sångarfurstens fest på "gröna lund":
Att Bellmans sång *först* lärt oss, hvad vi känne,
Att ett är hjertats slag, fast folken trenne.

Tack, Sverge, då för dina skalders krans —
Ej blott för den, hvars bildstod här du eger,
Nej, tack för hvarje strid, för hvarje seger,
Som utaf dig i diktens lunder vanns.
Ty det går genljud af en väcker sång,
Som stämmes upp vid glada Målarstränder,

Den hittar väg till trögna brödraländer,
 Och bringar svar tillbaka hvarje gång:
 Ty språkets malm och tankens varma renhet
 Är första panten ju på Nordens enhet.

Än seklet sof i framtidsnattens hamn
 Då hördes vemodsfullt en talltrast drilla
 Ett eko ifrån "Atis och Camilla",
 Men ömmare, mot morgonljusets famn.
 Så full af fromhet och så oskuldrens
 Har aldrig sången klingat öfver jorden,
 Som när du väcktes till din morgon, Norden!
 Vid Selmasångens toner af *Franzén*,
 Och "Davidsharpan" uti Nordens kyrka
 Sjöng understämman med sin orgelstyrka.

Mot denna morgon lät nu blicken draga,
 Då Gustafs tid sjönk ned vid stjernors bloss,
 Då molnhöljd än bland dimmor Fosforos
 Stod oklart darrande, med strålar svaga.
 Hör: "morgonfrisk och morgonklädd" i skog
 Fantastiskt varm och svärmisk sången smäktar,
 Men folkets öra den att öppna mäktar
 För nya toner — främmande visst nog:
 Men *Atterbom*, med "blommorna" förtrogen,
 Blef dock vår "Fogel blå" i Nordanskogen.

Då klingar det likt yxans hugg i stammar,
 En skald står fram, men framför allt en man;
 Med barnets hjerta styrkan enar han,
 Som skogsluft ren, af ungdomseld han flammar.

Mot tidens villor jernfast som en ek,
 Han visar folket väg att lyfta skatten,
 Ser klart tillbaka genom sagonatten,
 Men lika klart han tyder framtids lek —
 Och *Geijers* namn skall gå till son från fäder,
 Så länge än en mor hans visor qväder.

Men tyst! — *han* kommer! Sångarkungen kommer,
 Med rosor kring sin panna fram han går,
 I sydländsk blomsterprakt en nordisk vår,
 Och i hans ljusa spår gå sol och sommar.
 Var än *för* rik hans sångmö någon gång,
 Hon var dock bättre världars ljusa hägring,
 Så plastiskt ren, dock full af färgens fägring,
 Harmonisk, fyllig som en grekisk sång:
 När världen hänryckt delar Frithjofs smärta,
 I stilla glädje bäfvar Nordens hjerta.

Hvem svärmar der i skuggan mellan grafvar,
 Der "riddartornet" lutar invid strand?
 Hvem ser i natten Demiurgens hand
 Och rosor blomstra bland världsfurstens slafvar?
 Oroligt, dunkelt, sjukt är hvad han ser,
 Ej med äonerna han sjelf får sväfva,
 Han med "martyrerna" tycks fröjdfullt bäfva
 Och lyssna stum till "suckarnes myster".
Stagnelius — du bröts så ung, knapt vaknad,
 Men Sverge gråter än uti sin sagnad.

I anors sal, i dogernas palats
 En bild det står, som ingen får betrakta,

En förlåt döljer den — man hviskar sakta:
 "Den fallne dogens — Falieris plats".
 Ack, Sverges sångarsal har ock sin bild,
 Der svarta slöjan anletsdragen höljer —
 O, fråga ej, hvems drag den slöjan döljer,
 Men skåda blott hans konst, hur rik, hur vild.
 Ramido Marinesco kan ej glömmas,
 Af dunklets mildhet skaldens namn må gömmas.

Men hör — hvad mächtig sång från Auras strand!
 Allvarlig, enkel, liksom svärdshugg höga,
 Så varm flög aldrig tår till Sverges öga,
 Som när det ljud: "Vårt land" är Suomis land!
 Han sjunger än på Sverges tungomål;
 Fast Finland såldes — *det* var värdt att pröfva —
 Dock denna sång oss ingen magt kan röfva,
 Och svenskt är Finland än i Fänrik Stål!
 Din dag var skön, o skald! fast trött du dignat,
 Med kärlek Gud din afton har välsignat.

Lys högt, lys länge öfver dygnets hvimmel,
 Du sångens Karlavagn, sjufaldig, klar,
 Tag, Sverige! hvarje melodi, du nar,
 Och slunga in den i din skaldehimmel!
 Nu är det dag och strid — vi få ej stanna —
 Men hvilva vi en gång i segrars glans,
 Så vira åter vi en sångarkrans
 Omkring vår gamla moders dyra panna!
 Ett lefve invid Sverges skaldetroner
 För sång och dikt på fosterländska toner!

Sångarne afsjöngo derefter *August Södermans* herrliga "Sjung, sjung, fågel i skog", hvilken gjorde ett djupt intryck och måste under stormande bifall gifvas om igen.

Dr Harald Wieselgren föreslog sedan en skäl för konstnären Alfred Nyström, som genom den af honom utförda Bellmansstoden med ett lyckligt grepp debuterat på sin konstnärsbana, uttryckande talaren den förhoppning, att den ingifvelsens eld, som låtit honom skapa detta första konstverk, måtte framgent stå honom bi under det han söker genom studier och arbete alltmera utveckla sina vackra anlag, så att han icke en gång må blicka tillbaka på detta sitt förstlingsarbete såsom sitt bästa arbete, utan blifva i stånd att skänka åt den svenska konsten många alltmera fullkomliga verk.

Efter talets slut ville de församlade se hr Nyström för att betyga honom sin aktning och tacksamhet, och den unge konstnären måste uppstiga i tribunen för att mottaga de församlades hyllning.

Vidare föredrog revisor *P. O. V. Tammelin* följande af honom författade fosterländska verser, hvilka afhöordes med liflig entusiasm.

Det var här på dessa ställen
Bellman diktade i qvällen,
 Det var här hans stämman klang
 Och hvart känsligt bröst betvang:
 Aldrig under himlapellen
 Föddes sång af högre rang.

Det var här i dessa trakter
 Som han, styrd af gudamakter,
 På den kända lutan slog
 Och åt tidens gyckel log:
 Det var här i djerfva takter,
 Som han sångens lager tog.

Det var här som Nordens Pindar,
 Smekt af ljumma sommarvindar,
 Bjöd Olympens hof på fest,
 Sjelf dess förste offerprest:
 Här bland ekar och bland lindar
 Var *Apollo* hedersgäst.

Det var här han dristigt danat
 Typer, som vi förr ej anat,
 Af en "sorg i rosenrödt":
 Allt är lif och intet dödt —
 Han, som dem i ljuset manat,
 Under målningen förblödt.

Här i toner friska, klara,
 Hvilkas genljud evigt vara,
 Ljöd hans rika strängospel,
 Höga gudars arfvedel.
 Millioner kunna svara
 Dig, som forskar efter fel.

Om hans redligt svenska hjerta,
 Hur det brann för bröders smärta,
 "Denna parken" vittne bär,
 Mångens qual han stillat här . . .
 Mins det *du*, som söker svärta,
 Som moralens bud blott *lär!*

Hören det I Orfei drängar,
 I som stämnen edra strängar!

Aldrig var *hans* like än,
 Aldrig kommer han igen:
 Aldrig mer på lifvets ängar
 Ses en *sådan* skald och vän.

Ack, *Gustafs* glada tid är icke mer,
 Blott som ett stjernskott uti natten ler!
 De gamle barderna sig lagt till hvila,
 Allt medan sekler efter sekler ila,
 Men deras andar bo i molnen qvar
 Och sända stundom ned orakelsvar:
 Så uti detta *nu* till oss de blicka
 Och vänlig helsning genom rymden skicka;
 Ty *minnet*, som vi fira denna stund,
 Ju är ett minne utaf det förbund.
 Som bildades af "tjusarns" skaldegille,
 I hvilket *han* dock var dess största snille,
 Den man, som hedras utaf oss i dag
 Med festligt jubel under harposlag.

O, hafven tack, I hädangångne store,
 För hvad I verkat under manlig id
 Till vinnande af *sanning*, *skönhet*, *frid!*
 Förutan *er* ett ringa folk vi vore.
 Förutan gåfvan af ert sköna arf
 I detta våldets dystra tidehvarf,
 Men genom *er* vi äro ju dock rika.
 Så länge sångens skatter icke svika:
 Och sången har den underbara makt,
 Att tränga ned i hjertats dunkla schakt,

Att bringa ljus i hvart förmörkadt sinne
Och skingra tviflet, som fått plats derinne.

Du dyra skugga, ädla sångarbild,
Så skönt af konstnärn manad fram i dagen,
Som du i lifvet var, så ljus, så mild,
Och med den egna humorn uti dragen!
Der nu med lutan i din vigda hand
Du sitter, blickande kring stad och land,
Skall länge än, en sångens drott, du trona,
Och ingen, önapst, röfva skall din krona.

Grosshandlaren *J. Johansson*, den kände Par-Bricol-skalden, frambar slutligen till "värden" de församlades tacksägelse i följande poem:

Ej jag vet hur man min sång kan gilla,
Trots blott lösas skall ett postulat;
Men då världens lof jag vågar drilla,
Mätte tonerna som ärter trilla —
Som för Movitz fordom enligt skalden —
Och ej ljuda som en sorgkantat!

Davidson för oss är oundärlig,
Är identisk med vår goda stad;
Saften som han bjuder oss är ärlig,
Platsen der den njutes frisk och herrlig;
Sällan syns ett moln på egarns panna
I den värsta trängsel är han glad

Såsom lön för all sin trägna möda
Har han också talrik en publik,

Glad och nöjd när äkta drufvor glöda
 Af en gammal, god och välkänd gröda —
 Requirerar blott . . . ej resonerar
 Om hur värden blir på skörden rik.

Ty hvem är, som icke välstånd unnar
 Åt en man, som så oss kan förströ,
 Som har mat för flera tusen munnar,
 Som för törsten har så goda brunnar
 Med så djupt försänkta, starka ådror
 Att de stå sig utan regn och snö.

Och hans promenader uti droska
 Äro för vårt väl, för köksbestyr.
 När han kommer blir i hamnen brådska,
 Som för kungen Munkbrons fruar pjoska,
 Larm i lägret blir det uppå torgen,
 Hvarje landtmadam blir hufvudyr.

Som sultanen i sitt harem går han
 Gör sitt val hos den, och den, och den;
 Hvad som läckert är och godt förstår han;
 Allting, hvad han vill och önskar får han
 För kontant, d'ä sant, men får på köpet
 Ut i hvarje blick: "Kom snart igen".

Och han kommer! Mycket han behöfver;
 Mången husfru finner honom svår —
 Starrgräs har ej samma must som klöfver —
 Hon får köpa hvad han lemnar öfver,

Tar dock skadan med sin man i sällskap
Här igen . . . och det så det förslår.

Lite' snedt' i början syns hon blicka
På vår värd, men det går öfver snart.
Han är älsklig, hans garçonger qvicka:
Att få allting så på punkt och pricka
Utan eget bråk, vår fru förtjusar.
Förr'n de skiljas blir det fasligt rart.

Stockholm är en perla uti Norden,
Hasselbacken *Stockholms* perla är.
Himmel, sjö och grönska syns från borden,
Ej en annan plats det fins på jorden
Der en festlighet sig så gestaltar,
Der en sexa smakar såsom här.

Der en middag kan så ståtligt gifvas
För att knyta hop ett trassligt garn;
Der ett misshumör så lätt kan lifvas,
Och der de, som annars ständigt kifvas
Uti politik och andra frågor,
Blifva sams som snälla skötebarn.

Här ett ungarlag — der bröllopgillet,
Här en riksdagsmiddag, der en ann';
Värden räcker öfverallt se till'et.
I sin branche är han det främsta snillet:
Utan klander emot någon annan,
Ingen hittills kunnat hvad han kan.

Om ett Hasselbacken till på klotet
 Fins, så fins dock blott en Davidson,
 Och han får bestämdt ej ta emot et.
 Allmänt mummel, högljuddt blefve knotet
 Om den gamle Djurgårdsveteranen —
 Tänkte på att flytta härifrån.

Hvad var stället när han lade handen
 Vid sitt verk: en backe blott och bar,
 Han har skapat, vårdat, vattnat landen,
 Manat tropisk vextlighet ur sanden,
 Bragt ett Eden numro två åt släktet,
 Gjort ett paradys för lite hvar.

Och den sökande, som blek om kinden
 Kommer hit att hemta tröst i nöd,
 Trött af färden, kall af nordanvinden,
 Vare hvem som helst, igenom grinden
 Släpps han utaf "Petrus", och om möjligt
 Förr'n han går blir han båd' varm och röd.

Att vår värds förtjenst än mer betona,
 Vet han sällan af att "lefva herr'n".
 Sist i säng och allra först i dona,
 Hasselbacken är hans hufvudbona',
 Som hans hjerna bryr den mesta tiden,
 Och hans fotapall är Strömparterren.

Allt från morgon intill sena qvällen
 Har han god och kraftig hjälp, men märk!

Att hans andra jag på båda ställen —
 Der inunder bron och här på hällen —
 Är ju efterträdar'n, är Infanten,
 Är helt visst hans *allra* bästa verk.

Hvad han gjort är icke provisoriskt;
 Som han sjelf är godset fast och godt;
 Delvis är det schweiziskt, delvis moriskt,
 Hvad han byggt; och göthiskt eller doriskt,
 Eller ock med roococon till mönster
 Bygger han oss snart ett riktigt slott.

Ja, för värdig man mitt lilla stycke
 Sjunger jag, och mina blommor strör;
 För en man, som eger allas tycke,
 För en man, som gjort otroligt mycke,
 För en man, än i sin styrkas fägring,
 Som skall göra dubbelt förr'n han dör.

För en man, som kommit högt i ropet,
 Icke blott för vridningen på kran;
 Som ej glädjen spårat blott i stopet.
 För en man, som likväl undfått dopet —
 Bacchi dop — han döper grundligt, Guden,
 Helst enhvar som förbisett Jordan.

För en man, som har sin bana brutit
 På ett sällskapslikt, ett älskligt sätt,
 Som har njutit bäst då vi ha njutit,
 Som för oss ett haf af tårar gjutit.

Hvilka ofta haft den egenskapen
Att de gjort oss tunga, *honom* lätt.

Om nu lyckan denne man har hägnat,
Om Fortuna varit honom huld,
Har han i sin tur åt Stockholm egnat
Tid och möda, och publiken fägnat,
Varit mån om sina gästers trefnad,
Skurit guld men också *utsått* guld.

Sist *i dag* sig detta har besannat:
Bellman är vår värd en dyrbar gäst.
Men på rätta platsen bilden stannat,
Sitter här . . . den *bör*, den *kan* ej annat.
Må den hvarje dag publik dra till sig,
Såsom fallet är vid denna fest.

Ut af kärlek blott till sångarkungen
Förestafvad är, så alla tro.
Davidsons idé, ur hjertat sprungen,
Ej af flärd att *sjelf* få bli besjungen.
Nej en Bellmansfröjd han ville dana,
Såsom andra danat "Bellmansro".

Nu för skaldens minne intet felar,
Der, der borta har han lugn och frid;
Här han hvimlet ser omkring sin pelar,
Sjunger *sjelf* ej mer, men Sjöberg spelar
Hvarje dag hans vackra melodier —
Kära toner för everdlig tid.

Men hans lof så många andra skrifvit,
 Att det ej får höra till *mitt* tal,
 Jag en tolk för publicum har blifvit
 För att hjertligt hylla den som gifvit
 Än en prydnad åt vår vackra Djurgård:
Davidson vi egna vår pokal.

Ytterligare förekom till dagens firande ett af den
 "Gamle Bellmanianaren" Johan Gabriel Carlén författadt
 poem, hvilket tryckt utdelades till de närvarande och var
 af följande lydelse:

Gamla Bellmans-eken

på

Hasselbacken*.

Monolog.

Gammal vorden, står jag nu så skröplig
 och har svårt att draga mig till minnes
 hvad i senast hädanflydda tiden
 har passerat här i gröna lunden,
 der från underliga torn och tempel
 främlingstoner nu med kling-klang klinga,
 som ej rätt jag kan förstå.

Annat var det förr vid Dunderhyttan,
 när *den store sångarn* med sin cithra

* Som bekant är finnas på Djurgården två äldriga ekar, under
 hvilka Bellman företrädesvis brukade sitta och sjunga, den ena bort-
 om den lilla konditoripaviljongen "Bellmansro", i hvars grannskap
 hans bröstbild sedermera blifvit upprest — den andra på Hassel-
 backen invid schweizeribyggnaden derstädes, hvilken då utgjordes
 af en liten torftäckt stuga, "Dunderhyttan" benämnd, der öl och
 vofflor försålles.

satt så vänlig under mina grenar
och för Ulla spelte och de andra.
Få var Fredman munter . . . och hvad Mollberg
då med Movitzgubben flinkt drack om!

Syster min derborta, hon vid skiljovägen,
skryter öfver grönska, must och kärna —
må hon göra't! Hon har skäl dertill:
också under hennes gamla grenar
stora sångarn suttit och har spelat
lika muntert som hos mig . . .
kors, bevars väl, gumman — intet under! —
i sin lugna ro på sista tiden
skåda fått hans blida anletsdrag.

Gammal vorden, jag står här så skröplig
utan must och utan kärna . . .
Tungt det är att lefva!

. . . Men hvad ser jag —

dimman skingras —

HAN der sitter, just **HAN SJELF**,
qvintilerande så fint på cittran . . .
Tack och heder, husbond' här på backen!
. Nu jag känner mig som barn på nytt.

Men hvem är som ej vår broder mins,
brodern *Ny . . . ny stedt!**

* *Nystedt*: en af bellmansfigurerna, om hvilken skalden berättar att han "fordom var likörförvaltare på källaren *Enigheten*, der det alltid vankades fluidum och käppslängar. Han tecknade gemenskapen hälften af namnet *sjelf*. och när kyparen lade *stedt* i ändan, då var räkningen färdig" Gamla eken jollrar: hon menar vår **NYSTRÖM**, skulptören.

Festen afslutades med ett i närheten af staden afbrändt fyrverkeri. Men sångarskaran samlades i templet ofvanför schweizeribyggnaden och ännu sent på natten hörde man bellmanstonerna ljuda i Hasselbacken och dess omgifningar.

Epilog.

*Solen sjunker, gvällens vindar leka
I den gamla Bellmans-ekens krona. —
Nattens drottning faller ned sin slöja;
Stjornor plöja himlens mörkblå rynder;
Ängens blomsterbarne, de elfvor lätta,
Gå till dans och strömkarlns toner brusa.
Festens buller, skämt och glädje vikit,
Endast minnets ande hwiskar sagta.*

*Han täljer om ett land med jern till merg
Och om ett folk med stål i sinnet;
Om haf och sjö och skog, om dal och berg
Och om det rika forntidsminnet;
Om kampen för vår frihet mången gång,
Om vikingslif och våra barders sång.*

*Dock, tiden byter hvarje åldrig sed
Till nya värf med mera milda drag,
Och krigets mörka ande dignar ned
Vid strålarna af fridens ljusa dag;
Då tystnar bardens sång, ett annat ljud
Får lutan, och vårt lif en annan skrud.*

*Ett lif med kraft och allvar till sin rot,
Men äfven glädigt, fullt af harmlös fröjd,
Der man i glada lag ger sorgen bot
Och återgår till dagens mödor nöjd:
Så, just så, var Bellmans skildring af
Det folkslif, som han troget återgaf.*

Preis 50 öre.

25